

Hymn.

1.

S

anctó-rum mé-ri- tis* ín-cly-ta gáudi-a

pangámus só-ci-i, gestáque fórti-a; nam gli-scit á-

nimus pró-me-re cánti-bus victó-rum genus ópti-mum.

Hi sunt quos ré-ti-nens mundus inhórru-it, ipsum

nam sté-ri-li flo-re per-á-ri-dum, sprevé-re pé-ni-tus,

te-que se-cú-ti sunt, Ie-su Rex bone cá-li-tus.

Hi pro te fú-ri-as atque fe-ró-ci-a calcá-runt

hó-minum, sæváque vér-be-ra; cessit his lá-ce-rans

for-tí-ter úngu-la, nec carpsit penetrá-li-a.

Cæ-dúntur glá-di-is mo-re bi-dénti-um; non murmur

ré-so-nat, non quæ-rimóni-a, sed corde tá-ci-to

mens be-ne cónsci-a consérvat pa-ti-énti-a.

Quæ vox, quæ pó-te-rit lingua re-téxe-re, quæ tu

Cæ-li-ti-bus mú-ne-ra præpa-ras? hi nam perpé-tu-o

tém-po-re láure-is di-tántur bene fúlgi-dis.

Te summa Dé-i-tas, unáque póscimus, ut culpas

áblu-as, nó-xi-a súbtrahas, des pa-cem fámu-lis,

nos quoque gló-ri-am percuncta ti-bi sá-cu-la.

A-men.